

ת"פ 52724/07/15 - מדינת ישראל נגד מחמוד דעים

בתי משפט

ת"פ 52724-07-15
01 אוגוסט 2016

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

מחמוד דעים

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ובפציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום ועל פי הממצאים העובדתיים שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 10.7.15 או בסמוך לכך, נודע לנאשם כי נגנב סולר מאוטובוס התיירים שבחזקתו, אותו החנה מחוץ לביתו בבית ג'אלה. בשל חשדו, הגיש הנאשם תלונה למשטרה הפלסטינית. בניסיון להתחקות אחר גנבי הסולר, פנה הנאשם מספר פעמים למחמוד אל-ערידי (להלן: "**המנוח**"), הבעלים של חנות בגדים "גאפרה קידס", הנמצאת ליד כיכר אל-סהאל בבית ג'אלה (להלן: "**החנות**"), בבקשה לקבל את מצלמות האבטחה של החנות. אולם המנוח לא מסר לנאשם את המצלמות.

ביום 13.7.15, בסמוך לשעה 12:00, ניגש הנאשם לחנות כדי לקבל לידיו את מצלמות האבטחה, אך המנוח לא נכח במקום. בחלוף כשעה וחצי חזר הנאשם למקום, פגש במנוח וביקש ממנו את המצלמות, אך המנוח אמר לנאשם כי אין לו זמן לטפל בזה, והנאשם עזב את החנות.

סמוך לאחר מכן חזר הנאשם ברכב אל החנות, יחד עם אחיו עודי דעים (להלן: "**עודי**"), וג'מאל נופל (להלן: "**ג'מאל**"). הנאשם נכנס לחנות וחזר על דרישתו לפני המנוח, השניים התווכחו, הויכוח נמשך מחוץ לחנות ובמהלכו הצטרפו ג'מאל ועודי, אשר החזיק בכליו אגרופן.

בינתיים התאספו מחוץ לחנות גם מספר מקורבים של המנוח. במקום היו צעקות והוחלפו דחיפות הדדיות. בשלב מסוים תפס עודי בראשו של אנס אלסבאתין (להלן: "**אנס**"), ובמקום התפתחה קטטה, במהלכה ניסה עודי להלום באמצעות אגרופיו בראשו ובגופו של המנוח מספר פעמים, וזאת כשהוא מחזיק אגרופן.

במהלך האירוע, בשעה שהנאשם נמלט מהמקום כשבידו סכין, אותה לקח קודם לכן מהמנוח, דקר הנאשם את אנס בירך ימין. המנוח שניצב מאחורי הנאשם, משך בחולצתו של הנאשם וניסה לבעוט בו. בתגובה הסתובב הנאשם לעבר המנוח ודקר אותו בעוצמה בחזה הימני באמצעות הסכין. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למנוח פצע דקירה עמוק בחזה ימין, שגרם לשטף דם חזק, בגינם מת המנוח באופן מיידי. בנוסף, נגרם לאנס פצע דקירה בירך ימין.

ראיות לעונש מטעם המאשימה:

3. הוגשה הצהרת נפגע עבירה, של אחמד אלערידי, אחיו של המנוח (סומן א').

לדברי האח, המנוח היה הבן התשיעי במשפחה בת שנים עשר ילדים, אדם אהוב, בעל לב זהב, מעולם לא פגע באחר. במשך מספר שנים התגורר המנוח בירדן, ובהמשך נסע למוסקבה, שם למד רפואה. עם סיום הלימודים עבד המנוח כרופא אורתופד במוסקבה, עד שבשנת 2011, לבקשת הוריו, חזר לארץ כדי לשהות לצד הוריו ובני משפחתו. בארץ התחתן ונולדו לו שלושה ילדים. לפרנסתו פתח המנוח חנות לבגדי גברים, ומספר ימים לפני האירוע, פתח המנוח בסמוך חנות לבגדי ילדים.

לאחר מות המנוח, קיבלה המשפחה מברקים מרוסיה מהם למדו שהמנוח עזר לאנשים ואף מימן את הלימודים למספר סטודנטים, והכל בשקט ובצנעה.

מאז האירוע המשפחה שבורה. אימם קיבלה את הידיעה על האירוע בצורה קשה, לא יכלה לדבר במשך שלושה ימים, ומאז היא מטופלת בבית חולים בירדן. אביהם חולה אלצהיימר, המנוח היה הבן שטיפל בו, ומאז האירוע הוא (האח המצהיר - ר.פ.פ) נאלץ לחזור מנורבגיה, שם הוא חי, כדי לטפל באביו ובמשפחתו של המנוח. אשתו של המנוח סובלת מאז המקרה ממצוקה נפשית, היא אינה עובדת ואינה משתפת אחרים במצבה. היא והילדים מתבודדים וכאובים.

האח מתאר כי הוא שבור, מרגיש שאין לו לשם מה לחיות, כל המשפחה חולה ועצובה ולעולם לא תשוב להיות מה שהייתה.

בפן הכלכלי, הצהיר האח כי חרף ניסיונותיו להעמיד את העסק של המנוח על הרגליים, הוא אינו מצליח בכך. זה אינו תחום עיסוקו, והלקוחות, שהיו באים לחנות לא רק כדי לקנות אלא גם כדי להיות בקרבתו של המנוח, כבר לא מגיעים. כיום שני העסקים אינם מחזיקים מעמד והוא חושש שמקורות הפרנסה של משפחת המנוח ושל משפחתו - ייעלמו.

ראיות לעונש מטעם הנאשם:

4. העיד אביו של הנאשם, ג'אבר מוסטפא דאסי:

בן 67, יש לו שבעה ילדים, כולם גרים אצלו בבית. מסר כי כל חייו חינך את הילדים להתרחק מבעיות. הוא מכיר את המנוח ורואה אותו כבנו.

לדברי האב, הוא סובל ממחלות שונות, הנאשם היה הבן היחיד שעזר לו וכיום אין מי שיטפל בו.

5. הוגש מכתב ממעסיקו של הנאשם, ריזק נאזל (סומן ב'):

על פי המכתב, המעסיק הוא בעליה של חברת אוטובוסים לתיירות, ולפני למעלה משנה, בעקבות המלצות, החל להעסיק את הנאשם כנהג. קליטתו של הנאשם בחברה הייתה יוצאת דופן, הנאשם התגלה כאדם אנושי, רגיש ואכפתי,

מסור לעבודה ונעים הליכות. לאחר כמה סבבים בהם הסיע הנאשם תיירים, החלו בחברה לקבל פניות מגורמי תיירות, שביקשו מפורשות את הנאשם כנהג לקבוצתם. בהמשך שמע שבחים על הנאשם גם מסוכני תיירות ומהתיירים עצמם. הדגיש כי במסגרת תפקידו היה הנאשם מופקד על שמירת חפצי התיירים, ומעולם לא נתקבלה תלונה על חפצים חסרים.

מעצרו של הנאשם הכה אותו ואת החברה בתדהמה. הוא מכיר את הנאשם כאדם המתרחק ממריבות. הוא מכיר גם את משפחתו של הנאשם ויודע שהם אנשים אצילים, שעל אף תנאי החיים הלא פשוטים שלהם, הם קרובים ותומכים זה בזה.

מבקש מבית המשפט לשפוט את הנאשם לחסד ולרחמים, ומציין כי הוא רוצה בכל מאודו לשוב ולהעסיק את הנאשם בחברה.

טיעונים לעונש:

6. ב"כ המאשימה התייחס בטיעונו לחומרת האירוע, בו נגדע פתיל חייו של המנוח והייתה פגיעה בשלמות גופו של אנס.

לדבריו, לאור מהות העבירות, עקרון הגמול הוא העיקרון הראשי, ועיקרון השיקום נסוג מפניו.

לגבי הערכים המוגנים, טען כי בכל הנוגע לעבירת ההריגה, מדובר בפגיעה בקדושת החיים, ולגבי עבירת הפגיעה מדובר בפגיעה בשלמות הגוף ובכבוד האדם.

ביחס לנסיבות האירוע, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם החליט להגיע לחנות, אחרי שהמנוח סירב לעזור לו, הוא הגיע אל המקום עם שני אנשים נוספים ובהם אחיו. הנאשם הוא מבצע המעשים, הוא זה שהחזיק בסכין ודקר שני אנשים, בשלב בו האלימות התעצמה.

מעשיו של הנאשם גרמו למותו של המנוח וכן לפציעתו של אנס. המנוח הותיר אחריו אישה צעירה עם שלושה ילדים קטנים, הורים תלויים, אחים, ונזקים נפשיים לכולם. נזק זה מתעצם לאור העובדה שהמנוח היה רופא והקדיש לכך את חייו, דבר שהביא לפגיעה כלכלית משמעותית. לטענת ב"כ המאשימה, מעשיו של הנאשם היו עלולים לגרום אף לנזק רב יותר.

ביחס לנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם לא היה שבע רצון מהתנהגות המנוח, והחליט לפתור את הסכסוך בכוח הזרוע. הנאשם חזר למקום יחד עם אחרים והביא להתלהטות הרוחות שתוצאותיה קטילת החיים. ברור כי לא הייתה כוונה תמימה במעשי הנאשם. הנאשם לא התכוון לבקש שוב את המצלמה שכן המנוח כבר הבהיר לו באותו יום שאין בכוונתו לעזור לו. המנוח לא השתתף בתגרה אלא ניסה להרגיע את הרוחות, כך שהנאשם יכול היה להימנע מהמעשה. אחיו של הנאשם, אשר אחז באגרופן, הוא זה שהחל בתגרה, והמנוח רק הגן על עצמו. מפנה להכרעת הדין שם נשללה טענה של הגנה עצמית.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה, וציין כי בעבירת הריגה נמצא מנעד רחב של עונשים, ויש להסתכל על הנסיבות

הספציפיות של כל מקרה. לדבריו, במקרה הנוכחי דן בית המשפט, בהכרעת הדין, במחשבה הפלילית וקבע כי מדובר באדישות, כך שאנו לא נמצאים במדרג התחתון של העבירה.

לפיכך ביקש לקבוע מתחם עונש הולם בין 10 שנות מאסר לבין 15 שנים.

לגבי העונש המתאים, התייחס ב"כ המאשימה לנסיבותיו של הנאשם: הנאשם בן 32, הוא יכול היה לשקול את משמעות מעשיו ולהבין שנוכחותו במקום אינה רצויה. בנוסף, הנאשם החליט לנהל הוכחות. הנאשם אמנם הסגיר עצמו למשטרה, אך מדובר בעניין תועלתי בלבד, שכן הנאשם חשש ממה שעלול לקרות לו אם יישאר בביתו. במשטרה ניסה הנאשם להמעיט מחלקו, כאשר תחילה טען שלא היה מודע לתוצאה הקטלנית ולא ידע על הסכין. הנאשם מסר במשטרה מספר גרסאות, כך שלא ניתן לומר שהוא שיתף פעולה אלא להיפך. לקולא ציין את עברו הנקי של הנאשם.

לאור האמור לעיל, ובהתחשב בכך שמדובר בשני נפגעים, בהצטיידות בסכין וביתר המאפיינים שפורטו לעיל - ביקש להשית על הנאשם עונש של 12 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וכן פיצוי משמעותי למשפחת המנוח ולאנס.

7. ב"כ הנאשם טען לגבי הנאשם ומשפחתו, כי מדובר באחת המשפחות החמות והנדיבות שהכיר בחייו, משפחה המתגוררת כולה, משפחות עם הילדים והנכדים, בכמה פחונים, משפחה שאין בינה לבין עניינים פליליים דבר. אף אחד מבני המשפחה אינו מסובך עם החוק. משפחה מלוכדת וצנועה.

ביחס לנסיבות, טען כי התיק דנן אינו דומה לתיקים אחרים. מדובר בתיק הנושק לעבירה של גרימת מוות ברשלנות, ולא להריגה. הנאשם אינו אדם רע, זה לא תיק של תכנון מוקדם ורצון להרע אלא של ביש מזל מזעזע. לכן גם לא ניתן להתייחס לחומרה לעובדה שהנאשם ניהל הוכחות. בית המשפט בהכרעת הדין קבע שהנאשם לא הגיע עם סכין לזירה, ושבמהלך האינטראקציה הוא חטף את הסכין שהמנוח החזיק. זהו תיק ייחודי, לא מצא פסיקה דומה. לדברי ב"כ הנאשם, דינו של מי שבא לחבול, כדין הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה, אך מקרה זה שונה. טענת ב"כ המאשימה לפיה הנאשם הגיע לזירה עם הסכין, אינה נכונה. אמנם בית המשפט לא קיבל את גרסת הנאשם להגנה עצמית, אך עדיין ישנה הטענה שהנאשם היה במנוסה ומילט את נפשו ונפש אחיו. הוא אפילו לא ידע את מי הוא דוקר, הוא לא ידע מי רץ אחריו, הוא פשוט הסתובב עם הסכין. הנאשם אדם נורמטיבי, לא עבריין, שעולמו חרב עליו באחת. כבר שנה הוא מורחק ממשפחתו ומבלה את חייו עם אנשים עבריינים שאינם חלק ממרקם חייו.

בטיעוניו התייחס ב"כ הנאשם לרקע לאירוע - גניבת סולר מאוטובוס. הדגיש שהאוטובוס לא של הנאשם אלא של מעסיקו, אבל הנאשם אדם כל כך אכפתי, שהחליט לבדוק מי הגנב. כך שהרקע למעשה אינו סכסוך או כוונת זדון. המנוח והנאשם כלל לא הכירו. אין כל כוונת בצע באירוע, הנאשם לא הגיע לתוך החנות ולא איים על המנוח, והסכין שפגעה הייתה בכלל של המנוח.

אחיו של הנאשם, עודאי - אשר הגיע לאירוע כשהוא מצויד באגרופן, והיה הפעיל יותר במהלך האירוע - הורשע בניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות, ובית המשפט (השופט אמנון כהן), קיבל את המלצת שירות המבחן וגזר עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות (הוגש גזר הדין בת"פ 52818-07-15, סומן ג'). הנסיבות כמובן שונות, אך מאחר שהנאשם לא התכוון לדקור את המנוח, צירוף מקרים בו הסכין הייתה פוגעת בידו של המנוח ולא בליבו, היה מביא לכתב אישום דומה לזה של עודאי, כך שהמזל הרע הוא שהביא את הנאשם לתיק דנן.

ביחס לעבירה - לדברי ב"כ הנאשם, מדובר בעבירה רחבה, שבצידה האחד גרם מוות ברשלנות ובצידה השני עבירת

הרצח. טווח הענישה רחב ביותר, ונע בין חודשי מאסר בודדים, לעיתים לריצוי בעבודות שירות, לבין שנות מאסר ארוכות, לעיתים במספרים דו ספרתיים. מקרה זה, לטעמו, נמצא על התפר שבין גרם מוות ברשלנות לבין הריגה. אין אף מקרה הדומה בנסיבותיו למקרה דנן. גם בנוגע לפגיעה של אנס, הרי שמדובר בדקירה שטחית מאד.

לגבי הערך המוגן - ציין כי מדובר בקדושת החיים.

לפיכך ביקש לקבוע מתחם ענישה בין 30 חודשי מאסר בפועל לבין חמש שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - ב"כ הנאשם ציין כי הפגיעה של העונש בנאשם קשה - הנאשם יושב בבית הסוהר, והדבר פוגע אנושות באשתו וילדיו, בני 3 ו-5 שנים, וכן בבני משפחתו הגרעינית. הנאשם עבד קשה כדי להוציא רישיון כנהג אוטובוס, הרוויח משכורת טובה והצליח לפרנס את כל המשפחה. מאז שהנאשם נעצר, הדברים השתנו. בנוסף, לאחר האירוע שרפו את הבתים של משפחת הנאשם עד היסוד, כולל חנויות, המשפחה נאלצה לעבור לגור בפחונים. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו, הביע צער, ומשפחתו אף חתמה על "עטווה" עם משפחת המנוח, במסגרתה שילמה 540,000 ₪.

הפנה לפסיקה.

ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט ייתן משקל גם לשיקומו של הנאשם. הנאשם נורמטיבי, ואם לא יאלץ לשהות חודשים ארוכים מאחורי סורג ובריח, עם עבריינים, יש לו סיכוי אמיתי לשקם את עצמו ואת משפחתו, לחזור לעבודה ולחיים.

לפיכך ביקש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה.

8. הנאשם נשא דברים.

מסר שהרס שתי משפחות וזה כואב לו. מתפלל כל יום בשביל הילדים שלו ושל המנוח. מבקש שאשתו וילדיו של המנוח יהיו בריאים. לפני האירוע עבד כנהג אוטובוס והרוויח הרבה כסף, כך שעזר לכל המשפחה. עזר גם לאנשים אחרים. עכשיו הוא יושב בבית הסוהר עם עבריינים, מסוממים, לא יודע איך להתנהג איתם. כשהיה קטן הוריו לא נתנו לו להסתובב עם אנשים כאלה, כל הזמן היה בבית ולמד, ובסוף נהיה נהג אוטובוס, ועכשיו הרס הכול בשנייה. **"לא יודע איך זה קרה. זה לא בכוונה, לא מתוכנן"** (עמ' 29 לפרוטוקול מיום 30.6.16). קשה לו לשבת בבית הסוהר.

מתחם העונש ההולם:

9. העבירות בהן הורשע הנאשם עבירות חמורות הן - עבירת הריגה, שהיא בין העבירות החמורות בספר החוקים, ופוגעת בערך המוגן של שמירה על קדושת החיים; ועבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, הפוגעת בשלמות הגוף.

10. חומרה מיוחדת ידועה לתופעת הסכינאות, ובתי המשפט הרחיבו בצורך להחמיר עם מבצעה:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת"

והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר. המערער שלפנינו נטל היתר לעצמו לקטול אדם על סכסוך של לא-כלום..." (ע"פ 8314/03 רבאח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (7.6.05)).

וכן:

"למרבה הדאבה, האלימות עליה אנו מתבשרים חדשות לבקרים, הפכה למגפה של ממש, ורבים הם המקרים בהם נעשה שימוש אף בנשק חם וקר כדי ליישב סכסוכים של מה בכך. את תוצאתה של תופעה קשה זו שילמו רבים, בעיקר צעירים, בחייהם, ובעקבות כך נחתו אסונות על משפחות שלמות המתקשות להתמודד עם האובדן והשכול. כדי להדביר תופעה זו נדרשים, בראש ובראשונה, אמצעים חינוכיים, אולם גם לבתי המשפט נועד תפקיד חשוב, באשר לידם נמסר מכשיר הענישה בו יש לעשות שימוש גם למטרות של מניעה והרתעה, ולעיתים בכל העוצמה, כי אפשר שבדרך זו ייחסכו חיים או תימנע פגיעה אנושה מאחרים" (ע"פ 6112/04, 6115/04, 8040/04, מוטי עבדי נ' מדינת ישראל (26.1.05)).

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב). עקרון ההלימה משמעו מתן דגש לעקרון הגמול על מעשה העבירה, כאשר הנסיבות האישיות מהוות שיקול רק לאחר מכן, בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה.

קביעת מתחם הענישה נעשית בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

12. לעבירת הריגה קבע המחוקק עונש של 20 שנות מאסר, ולעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות שש שנות מאסר.

לצד הענישה שקבע המחוקק יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה.

המאשימה הציגה פסקי דין, בהם נגזרו עונשי מאסר בין 9 שנים לבין 13 שנים.

הסנגור הגיש פסיקה רבה, לגבי עונשי מאסר בין 30 חודשים לבין 9 שנים לעבירת ההריגה, ועונשים בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין שנת מאסר, לעבירה של פגיעה.

13. עיון בפסקי הדין שהוגשו על ידי הצדדים, הן אלו שהגישה המאשימה והן אלה שהגיש ב"כ הנאשם, אינו מאפשר ללמוד מהם לעניינו. ב"כ המאשימה צירף גזרי דין הנוגעים לנסיבות חמורות ושונות מאלו שלפניי, וב"כ הנאשם צירף

פסקי דין שניתנו במקרים בהם התקיימו נסיבות חריגות.

14. אשר לנסיבות הקשורות בעבירה - הללו יש בהן כדי להקל עם הנאשם - אמנם הנאשם בחר להגיע פעם נוספת לחנותו של המנוח, אף שזה סירב לסייע בידו, כשאיתו אחיו וג'מאל שהיה "טרמפיסט", אך הנאשם נכנס לחנות לבדו כשבשלב ראשון האחרים נשארים ברכב, הוא לא הצטייד בכלי נשק כלשהו, ולא נראה כי היה בכוונת הנאשם לנהוג באלימות. על פי הרושם שהשאיר הנאשם בעדותו ועל פי הראיות שהובאו, מדובר באדם שאינו אלים בדרך כלל, אדם נעים הליכות, שככל הנראה לא הסתבך קודם לכן. זאת ועוד, הנאשם לא הכיר את המנוח, והגיע לקבל ממנו עזרה כדי לאתר גנבים, שגנבו דלק שאינו שייך לו מאוטובוס שאינו שייך לו. הנאשם אדם נורמטיבי, עובד ומפרנס, וספק אם צפה התפתחות ותוצאה קטלנית מאירוע של מה בכך.

זאת ועוד, על פי הראיות שהוצגו, הסכין הובאה למקום על ידי המנוח ולא על ידי הנאשם, שלקח אותה מידי במהלך האירוע.

עוד יש להוסיף כי הנאשם השתמש בסכין (שכאמור לקח מהמנוח) רק בשלב התגרה רבת המשתתפים, כאשר ניסה להימלט מהמקום ואנס חסם את דרכו, ולאחר מכן כאשר המנוח תפס בחולצתו.

תגובתו של הנאשם לא הייתה מידתית, ואיננה עולה כדי הגנה עצמית, אך בודאי לא מדובר במעשה מתוכנן.

מנגד, עומדת התוצאה הטראגית של האירוע - מותו של המנוח, אדם בעל משפחה, מפרנס, נורמטיבי אף הוא, קרוב לאירוע שהחל בשל דבר של מה בכך והתגלגל למותו של המנוח.

15. אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה - מעשיו של הנאשם גרמו למותו של אדם ולפציעתו של אחר. מותו של המנוח פגע קשות במשפחתו, הן פגיעה נפשית והן פגיעה כלכלית, כעולה, בין היתר, מתסקיר נפגע העבירה.

16. בהתחשב במכלול השיקולים כמפורט לעיל, אני קובעת את מתחם הענישה במקרה זה כדלהלן -

בעבירת ההריגה: בין חמש לבין עשר שנות מאסר בפועל.

בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות: בין שמונה לבין עשרים חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש בתוך המתחם:

17. בקביעת העונש בתוך המתחם יש להתחשב בתפקודו של הנאשם ובחיייו הנורמטיביים, כפי שבאו לידי ביטוי בעדותיהם של עדי ההגנה ובטיעונים לעונש; בעברו הנקי; באחריות שקיבל למעשיו; ובצער שהביע; בנוסף, יש ליתן את הדעת לעטווה שנחתמה בין משפחת הנאשם למשפחת המנוח, ולסכום הכסף ששילמה משפחת הנאשם במסגרת זו.

ביחס לעטווה יאמר כי על אף שהסכם כזה אינו בא במקום ההליך המשפטי, יש להתחשב בו כשיקול לקולא:

"מובן כי אין "הסולחה" באה במקום ענישה ראויה לפי הדין אולם, במיוחד במגזר הערבי בו היא

עמוד 7

מקובלת, ראוי להתחשב בה הן לצורך כיבוד רצון משפחת הקורבן והן כגורם מרגיע ומונע סכסוכים עתידיים, ובמיוחד במקרים בהם נתלו להסכם הסולחה תשלום סכום משמעותי של פיצויים, המחזק את המסקנה שהחרטה היא אמיתית ולא חרטה שבאה רק מן השפה אל החוץ" (ת"פ 15771-02-13 מדינת ישראל נ' מגנדר ואח' (13.11.13)).

18. כן יש להתחשב בנזק שנגרם ושייגרם למשפחתו של הנאשם, החל בשריפת בתיהם ועסקיהם של בני המשפחה, וכלה בכליאתו של הנאשם, שהיה המפרנס העיקרי של המשפחה המורחבת ותמך באביו החולה, על כל המשתמע מכך.

19. מנגד, יש להתחשב בגורם ההרתעה, הן הרתעה אישית והן הרתעה כללית.

וראו בהקשר זה דברי בית המשפט בת"פ 6157/07 מדינת ישראל נ' יונס (12.7.09):

"עם כל החמלה והצער על שנותיו האבודות של הנאשם, אל לנו לשכוח, שקופד פתיל חייו של צעיר אחר. מיגור תופעת הסכינאות מחייב ענישה משמעותית ומרתיעה, אשר תיתן משקל רב ומשמעותי לקדושת החיים ולהכרח שבהרתעת אחרים מלנעוץ סכינים בגופם של אחרים. אין מנוס, איפוא, ממתן משקל מופחת לשאר שיקולי הענישה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם והאינטרסים שלו".

20. בנסיבות אלה, יש מקום לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ומאסר על תנאי, ברף התחתון של מתחם הענישה.

21. אשר לפסיקת פיצוי למשפחת המנוח - לענין זה יילקח בחשבון הסכום הגבוה ששילמה משפחתו של הנאשם למשפחת המנוח, במסגרת העטווה.

22. לאור האמור לעיל, ובהתחשב במכלול הנסיבות, אני דנה את הנאשם בגין שתי העבירות כמפורט להלן:

א. מאסר בפועל למשך שש שנים, החל מיום מעצרו של הנאשם, 13.7.2015.

ב. מאסר על תנאי של שישה חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי למשפחת המנוח בסך 25,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2017.

ד. פיצוי לאנס בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.2017.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ו, 01 אוגוסט 2016, במעמד הצדדים ומתורגמנית לשפה הערבית.

(תאריך המעצר נוסף בעת הקראת גזר הדין)